

Nagy László/film/medvés/ teremtő/Duna/pad

Egy padot faragok, míg alszik a medve.
A medvém. Előhívtam egy mélabús
hagyományból és már örökre velem
marad. Szeretem, hogy itt van, csak
kordában kéne tartani.

Álmomban egy macska és egy
kutya emberi hangon üvöltözött
egymással. Medvém átlépett és
rendet rakott. Most a díványon pihen,
az ilyen váltás általában megviseli.
Mélyen dühös voltam rá, de azért
jólesett.

Mikor megkérem erre-arra, csak
szomorúan néz, mintha pengeéles
kerítéssel akarnám átlökni, vissza
egy éhes földre vagy mérges mezőre.
Ő csak magától segít.

A fát, amit faragok a közelben
tépte ki a földből, még a rádióban
is elemezték a lyukat, amit maga
után hagyott: a gyökér, akár egy gödör
tetején trónoló polip, egészen olyan,
hallottam, és összesöpörtem a műhelyben
a forgácsot. Pedig hozhatta volna
azt is, asztallábnak a legjobb alapanyag.

Birkás Endre/film/háború/hát

Nincs háború, van háború, nincs,
szakítja le zubbonyának gombjait
a tolokocsis tüzértiszt
– civilben teremőr egy szétkamerázott
múzeumban. Ahol a rögzített pillanatokban,
mégiscsak álmok dörrennek el, szét. Ő meg
tartja a hátát. Szép nagy háta van. Tiszteleg
is neki három diáklány. Nem érti, azok sem,
nem érti, azok talán. Aknára lépnek, nem
lépnek aknára, itt nincsenek aknák, dehogyan nem.
Nem a képek, szobrok miatt jöttek be,
nem a háború miatt, a háta izgatja őket,
a hátának az íve, az izmok összekapcsolódása,
meg közepén az anyajegy, amely kidomborodik
az inge alól. Decens pötty, lehet célozni rá. Az
oroszek kalapáccsal ütötték. Régen.

Hamvas Béla/film/nap/ vízöntő/háború

Az otffelejített nénit, a vérben otthagyt
szomszéd asszonyt mindenképpen még
a kertben elásni, de a szétszóródott,
megperzselődött kéziratlapokat semmiképpen
sem szedni össze, visszaadni inkább a természetnek,
úgyis minden gondolat, úgyis minden gondolat
az övé, megfogadni, célzópontnak soha többé
nem engedni magunk, házunk, hazánk, na,
nem, és sírni sem, de remegni igen, átélni
a fájdalmat, átengedni a folton, amelyek
vagyunk, csak foltok, semmi többek, és
kilépni az utcára újból, már ha az utca, és
másik nevet adni neki, meg a kerületnek is,
az életünknek meg főleg, az elhagyottságunknak
meg főleg, úgyis minden gondolat az övé, és
kibirni, mert mért éppen mi örüljünk bele, mért
éppen mi öszüljünk a hajszalereinkig szépen,
és kibírni az azott bombatölcsérek szagát,
hús élethosszú cigarettával bírni ki.

Sopotnik Zoltán 1974-ben született Salgótarjánban, költő, író, szerkesztő, kritikus. Eddig megjelent kötetei: *Krokodil* (Kortárs 2003), *Az őszinteség közepe* (JAK-L'Harmattan, 2006), *Fűréalburum* (Kalligram, 2009), *Saját perzsa* (Libri, 2012), *Fahéjas kert* (Kolibri, 2013). Jelenleg Tatabányán él.